

WILLIAM BRANHAMS SYNER

 Det här bandet görs för Guds Rike, eftersom jag ger det till broder Lee Vayle som manuskript. Broder Vayle har bett mig här i broder Merciers närvaro, att — att återge några av de tidigare synerna. Naturligtvis, syner där det . . . Jag . . . de förs- . . . En av de första sakerna jag kan komma ihåg, är att det kom syner. Synerna kommer hela tiden. Men efter min omvändelse tror jag det är, det som Du är intresserad av, broder Vayle.

² Nåväl, jag kommer ihåg, sedan jag hade blivit ordinerad i församlingen, baptistförsamlingen, av Dr. Roy Davis, här på Watt Street i Jeffersonville, där kyrkan var på den tiden. Jag minns en enastående syn, inte mer än några veckor efter min . . . Omkring en . . . Jag skulle säga några dagar efter min ordination. Jag var . . . Såg i en syn en gammal man, som låg på sjukhuset, vilken var krossad. Han var en färgad man. Och han blev ögonblickligen helad, så att det orsakade en massa förvirring. Och han steg upp ur sängen och promenerade iväg.

³ Och två dagar, omkring två dagar efter detta, stängde jag av anslutningar, obetalda anslutningar i New Albany, vatten- och gas- och — och elektricitetsräkningar. Och det . . . Jag var så fylld av fröjd! Varenda gång jag fann ett gammalt hus, där ingen bodde, Ni vet, gick jag bara in och bad.

⁴ Och jag kommer ihåg, att jag talade om det för herr Johnny Potts, som lever idag. Han är nästan, skulle jag tro, sjuttio eller åttio år gammal. Han var en gammal mätaravläsare. Och de hade tagit honom ifrån mätaravläsningen då och hade satt honom vid disken för att ta emot klagomål osv., då man kom in genom dörren, och telefonsamtal om service. Och jag talade om för honom, vad Herren hade visat mig. Och han hade någon gång då och då plockat upp några spridda mätare, som den vanlige mannen inte hann med. Och härvid talade han om en man . . .

⁵ Vilket jag hade sett i tidningen, där de hade en gammal vagn . . . På den tiden körde två hästar och de plockade upp sopor och skräp på gatan. Där fanns en gammal färgad man vid namn herr Edward J. Merrell. Han bodde på Clark Street tiohundra-tjugo i New Albany. Och han hade blivit påkörd av två vita människor, vilka var en vit flicka och en — och en pojke, som åkte i en bil. Och han hade mist kontrollen över bilen och hade mosat in honom i vagnens hjul. Och det bara bröt närapå alla benen i hans kropp och särskilt de i hela hans bröst. Slog sönder hans rygg. Och de hade honom på sjukhuset, mycket dålig.

⁶ Och herr Potts hade, då han gick igenom sjukhuset där i New Albany, berättat för honom om hur Herren hade verkat på mig.

Och han sände bud, att jag skulle komma och be för honom. Och omedelbart tänkte jag: ”Det där är mannen, som jag har sett i den här synen.”

⁷ Så jag — jag var litet rädd för att gå, för det var en av mina första, ser Ni, att gå så där. Men så gick jag i alla fall och hämtade min kompis, som just hade blivit omvänd, en liten fransk pojke, som hette George DeArk. Och jag hade just lett honom till Kristus. Och vi for upp. Och jag sa: ”Nu, broder George, jag — jag — jag vill att Du ska komma ihåg det här. De här sakerna, som sker med mig, jag kan inte förstå dem. Men kom ihåg, den här mannen kommer att bli helad. Och då han blir helad, är det . . . Jag kan inte be för honom, förrän de två vita människorna kommer och står på andra sidan om sängen, för jag måste göra det så, som det visades för mig.”

⁸ Och jag gick in på sjukhuset och frågade efter herr Merrell. Och jag gick dit och hans hustru sa till mig, att det var mycket allvarligt. Och han kunde inte röra sig, för röntgen hade visat, att en del av de här benen låg precis intill lungan. Och om han rörde sig, å, då skulle det kunna punktera hans lungor och han skulle blöda ihjäl. Och han var mycket dålig. Och det blödde litet grand ifrån hans hals osv., för han blödde runt munnen. Han hade legat där omkring två dagar. Och mannen var vid den tiden omkring sextiofem år gammal, antar jag, sextio eller sextiofem. En äldre man, hans långa mustasch hade blivit vit. Och hans hår var grått.

⁹ Och jag gick in och berättade för den här mannen i alla fall om synen från Herren, som jag hade sett. Och de unga människorna, som hade kört på honom, kom in. Och jag böjde knä för att be för honom. Och plötsligt gav den här mannen upp ett skrik och sa: ”Jag är helad!”, och hoppade upp. Och hans hustru försökte hålla honom kvar i sängen. Och en av personalen kom och försökte hålla honom i sängen. Och han hoppade ur sängen, det orsakade en massa uppståndelse. Och då jag gick till . . . sa jag till broder George . . .

¹⁰ Och då kom en av systrarna in, det var ett katolskt sjukhus, och sa, att jag måste gå ut därifrån, så den där mannen inte skulle bli upprörd. För han hade feber, omkring 40 grader. Och det märkliga var, att då de tog in honom tillbaka, prästen, platsen och en del av doktorerna hade lagt honom, fått honom att gå tillbaka till sängen, för han höll på att ta på sig sina kläder. Och då de tog hans temperatur, hade han ingen temperatur.

¹¹ Nu är det många människor, som lever idag, som såg synen, såg den ske eller känner till den.

¹² Och jag gick ut och stod på trappan och sa till broder George: ”Titta nu! Han kommer att bära en brun rock och en hög hatt. Han kommer att gå raka vägen nedför den här trappan om några minuter.” Och det gjorde han faktiskt. Han kom raka vägen ut och gick ner.

13 Och omkring en — en — en kväll senare uppenbarade Herren Sig för mig igen, en morgon, just omkring dagbräckningen, och visade mig en kvinna, som var vederstyggligt lemlästad, som skulle bli helad. Så jag sa: ”Nåväl, jag ska — jag ska väl ta reda på, var hon är någonstans.”

14 Och så for jag ner och stängde av vattnet någonstans, uppe på, någonstans på Åttonde Gatan i New Albany, tror jag det var. Och jag hade. . . Det var en dubbelbostad och jag var rädd för att jag hade stängt av bägge sidorna. På ena sidan hade människorna flyttat ut och på andra sidan var människorna där. Så jag gick över till den sidan, som hade människorna, var upptagen. Och jag knackade på dörren. Och de var riktigt fattiga människor. Och en mycket tilldragande ung flicka kom till dörren, ganska fattigt klädd. Och hon — hon sa: ”Vad vill Ni?”

Jag sa: ”Skulle Ni vilja pröva vattnet, så Ni ser om det är avstängt?”

15 Och hon sa: ”Ja, sir.” Och hon gick. Hon sa: ”Nej, vattnet är fortfarande på.”

Jag sa: ”Tack!”

16 Och hennes mor, som låg till sängs, hennes namn var fru Mary Der Ohanian. Och hon var armenier. Hennes pojke spelade back, tror jag det var, i New Albanys base, fotbollslag. Och hon, hennes dotter gick på högstadiet. Hennes namn var Dorothy. Och hon sa. . . Dorothy sa till mig: ”Är inte Ni den där gudsmannen, som hade den där helbrägdagörelsen här på sjukhuset här om dagen? Min mor vill tala med Er.” Och jag gick in.

17 Och hon talade om för mig, att hon låg, förlamad. Och hon hade varit förlamad, i sängen, i sjutton år, sedan den här flickan föddes. Så flickan var sjutton år gammal. Och så sa jag till henne, att. . . Hon sa: ”Är Ni den där gudsmannen, som helade den där mannen?”

18 Jag sa: ”Nej, frun. Jag är ingen helbrägdagörare. Jag bara — bara blott och bart bad för den — den sjuke mannen och blev visad det av Någonting, som sa till mig.” Jag visste inte, vad jag skulle kalla det, en syn eller vad. Jag visste ännu inte, vad det var. Jag var bara en pojke och ensamstående och allting. Och så var där ett. . . Den här — den här damen bad mig om förbön för henne. Och jag sa till henne: ”Låt mig be först och sedan komma tillbaka, om Herren visar mig det.”

19 Och sedan då jag gick ut för att be. . . Jag hämtade broder George. Och jag sa: ”Det där är den där kvinnan, som jag berättade för Dig, att jag hade bett över. Jag vet, att det är samma kvinna. Gå med mig!”

20 Och vi for upp dit för att — för att be. Och så den här lilla sjuttonåriga flickan, naturligtvis, jag var ju bara en ung pojke. Och hon hade en bror, omkring sex, åtta år gammal, någonting

sådant. Och där fanns en julgran, som stod i huset, det var strax efter jul. Och de gick bakom den här julgranen för att skratta åt mig. "För att göra deras mor bra." Jag talade om för henne, att Herren tänkte hela henne. Och jag . . . Broder George och jag böjde oss för att be.

²¹ Och då jag började be, nåväl, då såg jag den där Ängeln, som jag ser, Den som Ni ser på bilden, hänga över sängen. Nåväl, jag sträckte mig fram och tog tag i hennes hand. Jag sa: "Fru Ohanian!" Nu bor hon i New Albany just nu, hon och hennes man, familjen. Och jag sa: "Fru Ohanian! Herren Jesus har sänt mig och talat om för mig innan jag kom, att jag skulle be för Er och Ni 'skulle bli frisk'. Stå upp på Era fötter och bli frisk i Jesu Namn!" Hennes ben var uppdragna under henne. Hon, med sin armeniska Bibel över sitt hjärta, började röra sig mot sängkanten. Och då hon gjorde det . . .

²² Då talade Satan till mig och sa: "Om Du låter henne ramla på golvet ifrån den där höga sängen, kommer hon att bryta nacken." Jag blev rädd för ett ögonblick.

²³ Och jag hade alltid vetat, att vad de där synerna hade sagt mig, jag visste inte vad det var då, det var alltid rätt. Så jag gick vidare i alla fall, lät henne komma ur sängen. Och Gud är mitt vittne, så fort hon började hoppa ur den där sängen, blev båda benen raka. Hennes dotter skrek och slet sitt hår och sprang ut på gatan och skrek så högt hon kunde. Gramnar kom från överallt. Och där var hon, för första gången på sjutton år, och vandrade omkring i det där rummet och prisade Gud. Jag for därifrån omedelbart, för att komma bort ifrån det.

²⁴ Senare blev jag bekant med den här unga flickan och sällskapade med henne. Naturligtvis behöver det här inte dokumenteras, men jag hade sällskap med den unga flickan.

²⁵ Inte länge därefter, några veckor, var jag i min mors hus en kväll. Och jag hade bett den där dagen och det verkade som jag — jag helt enkelt inte kunde komma igenom till — till seger i min bön. Och jag tänkte, att jag bara skulle stanna hela . . . Ni vet, fortsätta och gå till sängs. Jag bodde hemma på den tiden. Och så gick jag in i rummet, för att — för att be. Och jag . . . Det var omkring klockan ett på morgonen, antar jag. Och jag — jag bad.

²⁶ Och plötsligt tittade jag upp. Och mamma, hon brukade ta sina kläder, bara trava upp dem i stolen, Ni vet. Vi var verkligen fattiga människor. Och jag såg Någonting vitt komma till mig och jag trodde, att jag tittade på den där stolen med kläder. Men det var denne Herrens Ängel, det där — det där Molnet, Ni vet. Och Det kom bort, dit jag var.

²⁷ Och jag — och jag stod i ett rum, ett litet vad vi kallar "gevärshus", ett litet, rakt hus med två rum i det. Och det hade röd panel här uppe på sidan, ser Ni. Det fanns en liten järnsäng till höger om mig. Där stod en svarthårig kvinna mot . . . Det ena

rummet vette ut mot köket. Hon stod emot den där köksdörren och grät. Där stod en far hos mig, som hade hämtat ett litet barn åt mig, på vars lilla bröst någonting hade legat. Och ett, hans vänstra ben, var omkringvridet, så att det låg upp mot hans lilla kropp. Och det högra benet vridet åt andra hållet. Båda armarna uppvridda också mot hans kropp. Och hans lilla kropp var förvriden och vriden upp mot just *här* vid hans hals. Och jag undrade: "Vad betyder det här?" Och jag tittade där jag satt ner mot vänster och där satt en gammal kvinna, som tog av sig sina glasögon och torkade bort tårar eller någonting från sina glasögon. Till höger om mig, på en röd bäddsoffa, som matchade stolen, satt en ung, ljushårig pojke med lockigt hår och tittade ut genom fönstret.

²⁸ Och jag tittade, vad som stod långt bort till höger om mig och där stod i . . . Denne Herrens ängel. Och Han sa till mig: "Kan det här barnet leva?"

Och jag sa: "Sir, det vet jag inte."

Han sa: "Lägg Dina händer på det! Det ska leva."

²⁹ Och jag – jag gjorde det. Och barnet hade hoppat ner från . . . Ur faderns armar. Och det lilla högra benet vreds rätt och den högra sidan vreds rätt, den högra armen vreds rätt. Det tog ett steg till och den andra sidan vreds rätt. Tog ett steg till och den andra sidan vreds rätt, kroppen, mittdelen vreds rätt. Och han la sin lilla hand i min och sa: "Broder Branham, jag är fullkomligt helad." Det lilla barnet hade en blå manchesteroverall på sig, rättare sagt en overall, en liten overall med haklapp. Och han hade brunt hår och en liten, pytteliten mun.

³⁰ Och då sa Herrens ängel till mig, att Han skulle ta mig någon annanstans. Och jag fördes långt bort. Och Han satte ner mig bredvid en gammal kyrkogård och visade mig siffrorna på en gravsten, nära en kyrka. Och Han sa: "Det här ska vara Din vägvisare."

³¹ Han förde mig till ett annat ställe. Och där fanns en . . . Såg ut att ha varit en liten stad med omkring två affärer i den. Och den ena hade gul framsida, gul brädfodring på väggarna. Och jag gick fram dit, rättare sagt stod där. Och där kom en gammal man ut med en blå manchesterjacka på sig, rättare sagt en blå jeansjacka och blå overall med en gul manchestermössa. Han hade en stor, vit mustasch.

Han sa: "Han ska visa Dig vägen."

³² Och nästa gång jag kvicknade till, såg jag att jag gick in i ett rum, följde efter en ganska tjock ung kvinna. Och då jag kom in genom dörren, var bilderna på väggen röda. Ovanför dörren satt en skylt: "Gud välsigne vårt hem!" Där låg en stor, gammal mässingssång till höger om mig. Och en kamin stod till vänster. Och borta i ett hörn låg en flicka, ungefär femton år gammal. Och hon hade haft polio eller någonting, som hade dragit upp hennes

högra ben. Och hennes fot pekade åt sidan och var uppdragen under henne. Och hon — och hon såg ut som en pojke. Det enda, hon hade hår som en flicka och hon hade hjärtformade läppar som en flicka.

Och Han sa till mig: ”Kan den där flickan gå?”

Och jag sa: ”Sir, det vet jag inte.”

³³ Han sa: ”Gå och lägg Dina händer på hennes mage!” Då tänkte jag, att det säkert var en pojke, eftersom Han skulle ha mig att lägga mina händer på hennes mage. Jag gjorde som Han sa till mig.

³⁴ Och jag hörde någon säga: ”Pris ske Herren!” Och jag tittade upp. Och då jag gjorde det, höll den här flickan på att resa sig upp. Och då hon reste sig upp, pyjamasen hon hade på sig, hennes pyjamasben drogs upp och det visade ett runt knä, som en flickas knä och inte knotigt, Ni vet, som pojakens knä. Så jag visste, att det var en flicka. Och hon hade sin pyjamas på sig. Och hon kom gående emot mig och kammade sitt hår. Hon är blond, kammade sitt hår.

³⁵ Flickan bor i Salem idag, är gift och har tre eller fyra barn. Och hennes mor och far är fortfarande där också.

³⁶ Och jag — jag — så kvicknade jag till. Och jag kunde höra någon säga: ”Broder Branham . . .” Eller: ”Broder Bill! Å, broder Bill!” Och min mor ropade på mig. Och jag tänkte. Jag hade hört en, på ett sätt. Då jag kom ut ur den där synen, Ni vet, liksom omtöcknad. Och jag sa: ”Vad vill Du, mamma?” I nästa rum, där hon sov.

Och hon sa: ”Det är någon, som knackar på Din dörr.”

³⁷ Och jag hörde det: ”Broder Bill!” Och jag öppnade dörren. Där var en man, som steg in. Hans namn var John Emil. Han bor i Miami i Florida nu. Och han sa: ”Broder Bill, Du kommer inte ihåg mig.”

Jag sa: ”Nej, det tror jag inte, att jag gör.”

³⁸ Han sa: ”Du döpte mig och min familj. Men”, sa han, ”jag tog en väg, som var fel.” Han sa: ”Jag dödade en man här för någon tid sedan. Slog honom med min knytnäve och bröt halsen på honom i ett slagsmål.” Han sa: ”Jag har förlorat en av mina små pojkar, den äldste.” Och han sa: ”Den yngste ligger hemma döende nu.” Och han sa: ”Stadsläkaren här hade precis farit och sagt: ’Barnet har dubbelsidig lunginflammation.’ Och det kan bara nätt och jämnt dra andan.” Och han sa: ”Jag — jag — jag — jag bara . . . Jag kom att tänka på Dig. Och jag undrar, om Du skulle vilja komma och be för det.” Och han sa: ”Som Du nu vet, är jag kusin med Graham Snelling.” Dvs. Graham Snelling, pastor Graham Snelling nu, hade inte blivit predikant vid den tiden, en trevlig kristen pojke. Han sa: ”Han är min kusin. Jag är på väg ner för att hämta honom.” Denne bodde ungefär en knapp

kilometer ifrån mig, nere i staden. Och han sa: ”Jag är på väg ner för att hämta honom. Och vill Du fara upp?”

Jag sa: ”Ja, herr Emil, så fort jag har fått på mig mina kläder.”

Och så sa han: ”Jag ska ta min bil och hämta upp dig.”

Jag sa: ”All right.”

³⁹ Han sa: ”Så fort jag får tag i Graham. Och jag vill, att Ni alla ska be för barnet.”

Jag sa: ”All right.”

⁴⁰ Så då började jag göra mig i ordning. Och mor sa: ”Vad var det fråga om?”

Jag sa: ”Det är ett litet barn, som ska helas.”

Och så sa hon: ”Helas?”

Och jag sa: ”Ja, mor.”

Och så sa jag: ”Jag ska berätta mer för Dig om det, då jag kommer tillbaka.”

⁴¹ Så om en liten stund knackade han på dörren och broder Graham var med honom. Vi var på väg dit upp genom det vi känner som Boatyard nu, som var den gamla Howard Shipyard på den tiden. Jag sa: ”Herr Emil, bor . . . Var bor Ni nu?”

Han sa: ”Ovanför Utica.”

⁴² Jag sa: ”Ni bor i ett litet ’gevärshus’, som vi kallar det, litet med två rum.”

”Ja, sir.”

”Ligger på en kulle.”

”Ja, sir”, sa han.

⁴³ Jag sa: ”Er — er panel här är spontad och den är rödmålad.”

Han sa: ”Det är riktigt.”

⁴⁴ Jag sa: ”Det lilla barnet ligger i en järnsäng. Och han har, åtminstone i huset, en blå manchesteroverall.”

Han sa: ”Han har den på sig.”

⁴⁵ Och jag sa: ”Och barnet är en liten knatte, omkring tre år gammal. Och han har också en pytteliten mun, små pyttesmå tunna läppar. Och han har ljusbrunt hår.”

Han sa: ”Det är sanningen.”

⁴⁶ Jag sa: ”Fru Emil är en svarthårig kvinna. Och i det här rummet har Ni en röd bäddsoffa och en röd stol.”

Han sa: ”Har Du någonsin varit där, broder Branham?”

Jag sa: ”För bara en liten stund sedan.”

”För en stund sedan?”, sa han.

Jag sa: ”Ja.”

”Å”, sa han, ”jag såg Dig aldrig.”

⁴⁷ Jag sa: ”Nej. Det var i anden.” Jag sa: ”Herr Emil, Ni har hört mig berätta, om jag döpte Er, om saker som händer mig. Det där kan . . . Jag ser saker innan de sker.”

⁴⁸ Han sa: ”Ja. Hände någonting sådant Dig, broder Branham?”

⁴⁹ Jag sa: ”Ja. Och, herr Emil, vad Det än var, som talade om det för mig, har Det aldrig sagt mig en lögn. Ert barn kommer att bli helat, då jag kommer dit.”

⁵⁰ Och han stoppade bilen, ramlade över ratten och sa: ”Gud, var barmhärtig mot mig! Ta mig tillbaka, å, Herre!” Förstår Ni? ”Och jag lovar Dig att leva för Dig resten av mina dagar, om Du tänker spara mitt barns liv.” Och där gav han sitt hjärta åt Kristus. Vi gick in i huset alldeles begestrade över honom, en själ, som förts tillbaka till Kristus.

⁵¹ Då vi — då vi kom in i huset, låg allting där precis exakt som det var, bara den gamla kvinnan var inte där. Begestrad, så begestrad, sa jag: ”Hämta barnet åt mig!” Och barnet levde nått och jämnt. Förstår Ni? Den där ”omkringvridningen” var livet, som gick ut ur barnet. Det var fastbundet *här*, vid dess lilla strupe. Och jag sa: ”Hämta barnet åt mig!” Och väntade inte på, att synen skulle fullbordas.

⁵² Broder Vayle, om det var meningen, att det här blocket skulle ligga *här*, kan jag inte säga ett ord, förrän det där blocket läggs dit. Förstår Du? Måste vara precis liksom Den visade mig.

⁵³ Så jag sa: ”Hämta barnet åt mig!” Och pappan hämtade barnet åt mig och jag bad för det och det blev sämre. Så jag tänkte: ”Nu är någonting . . .” Det miste faktiskt luften och de måste kämpa och skaka och allting, för att få luft i det. Jag tänkte: ”Nu är det någonting, som är fel.”

⁵⁴ Och jag råkade tänka: ”Var är den gamla kvinnan?” Som inte var där ännu.

⁵⁵ Så de tog barnet, la ner det. De satte saker under näsan på det, allt möjligt, och grät. Modern skrek hysteriskt och allting. Men barnet bara — bara nått och jämnt andades.

⁵⁶ Jag tänkte: ”Jaha, genom min — min dumhet har jag missbrukat Guds syn, för jag väntade aldrig på Den, då jag var så överbegestrad.”

⁵⁷ Genom detta kan Du se, broder Vayle, varför jag väntar. Jag bryr mig inte om vem, som säger till mig. Jag älskar Dig som min broder. Broder, försök aldrig att tala om för mig någonting jag ska göra, då jag — då jag känner att jag — jag är i Herrens vilja. Förstår Du? Det spelar ingen roll, hur bra det ser ut på det andra sättet, jag kommer att vänta på Honom. Förstår Du? Och — och så jag — jag fick lära mig en läxa just här, för många, många,

många år sedan, och att göra exakt det, som Han säger och inte göra det förrän Han säger, att det är färdigt att göras.

⁵⁸ Barnet kämpade efter luft. Nu kunde jag inte tala om för dem, vad jag hade gjort, utan jag måste bara vänta. Jag tänkte: "Kanske nåden kommer att upphäva det och Han förlåter mig." Nåväl, jag gick och satte mig ner.

⁵⁹ De kämpade för barnets liv till gryningen. Då dagen började gry, trodde de, att barnet skulle gå bort vilken minut som helst. Tja, jag satt där. Och de frågade mig hela tiden: "Broder Branham, vad måste vi göra?" Eller: "Broder Bill", som de kallade mig, "vad måste jag göra?"

⁶⁰ Jag sa: "Jag vet inte." Förstår Du? Jag satt där med mitt huvud böjt och sa: "Herre, var snäll och förlåt mig!"

⁶¹ Nå, och så blev det dagsljus. Broder Graham Snelling måste fara till arbetet. Så herr Emil måste skjutsa honom och jag visste, att jag måste lämna huset.

⁶² Och ändå var det meningen, att broder Graham skulle sitta där, för han har blont, lockigt hår, som Du vet. Han skulle sitta på den här bäddsoffan. Så jag satt där, som broder Graham skulle sitta, men den gamla kvinnan var inte där. Och det finns ingen gammal kvinna på den platsen. Så jag satt där. Och så tog herr Emil på sig sin rock.

⁶³ Då visste jag, att om broder Graham for, var det svårt att veta, när han någonsin skulle komma tillbaka. Förstår Du? Och då visste jag, att även om kvinnan kom, då skulle inte broder Graham vara där. Så Du ser, vilket slags situation jag var i.

⁶⁴ Och så sa herr Emil: "Broder Branham, vill Du fara?" Eller: "Broder Bill, vill Du fara hem? Vill Du, att jag ska skjutsa hem Dig?"

⁶⁵ Jag sa: "Nej, sir, jag ska bara vänta, om Ni inte har någonting emot det." Jag ville ogärna stanna där i huset, bara barnet och modern och jag, för de var unga människor. De, han var omkring tjugofem år gammal, antar jag. Och jag var ungefär i samma ålder. Och jag sa: "Nej, jag ska bara — jag ska bara vänta, om Ni inte har någonting emot det."

Han sa: "Det är all right, broder, broder Bill."

⁶⁶ Och så gick modern hysteriskt fram och tillbaka på golvet och försökte... Gråtande och allting, Du vet. Och barnet är bara sämre. Förstår Du? Såg bara ut som om han vilken minut som helst skulle liksom dra sitt andetag, *så där* och gå bort... [Broder Branham gör två mjuka flämtningar. — Utg.] Det var alltsammans, hans andedräkt var i det. Och ingenting... De hade inte penicillin och sådant på den tiden, ser Du. Så de bara — de satte bara på dem förband och sådana saker. Men det lilla barnet hade haft det i flera dagar. Och det var förbi med det, ser Du, eller det var döende.

67 Och så satte jag mig ner där. Jag tänkte: "Oj, om Graham fa..." Graham tog på sig sin rock och han började gå ut genom dörren.

68 Och han sa till sin hustru, han sa: "Vi kommer nu tillbaka, om en minut bara."

69 Jag tänkte: "Å, Gud, då kommer jag att få lov att stanna här hela dagen och kanske hela natten igen, ser Du, och vänta på den där synen. Vad kan jag göra?"

70 Och jag såg ut genom fönstret. Och på väg runt huset kom barnets mormor in dit. Och, tja, jag fick vet senare, att det var mormodern. Och hon hade glasögon på sig. Jag tänkte: "Det här är det, Herre, om bara inte Graham går ut genom dörren." Så hon kommer alltid till dörren på framsidan. Men på något sätt, de vet fortfarande inte varför, men hon gick till bakdörren, kom in i köket. Och hon gick in i köket i det lilla, gamla huset. Och då hon kom till dörren, sprang hennes dotter över dit och och kysste henne, för det var dotterns mor, Du vet, och kysste henne. Och broder Graham. . .

Då sa hon: "Är barnet bättre?"

71 Hon sa: "Mor, det är döende." Och hon började skrika så där och modern grät.

72 Då tänkte jag: "Bara det här kommer att fungera nu, så Graham inte går ut!"

73 Och jag reste mig upp. Och jag kunde inte säga någonting, ser Du, bara vänta. Och broder Graham gick omkring. Jag hade stigit upp, så han kunde sätta sig. Och han. . . Det där var en del av hans släkt, ser Du, så han bara började gråta också och satte sig ner på bäddsoffan, där det var meningen, att han skulle sitta.

74 Jag tänkte: "Om nu bara den där gamla damen vill komma runt och sätta sig ner i hans röda stol!" Och jag gick tillbaka till dörren, där herr Emil stod med sin överrock på sig och färdig att gå ut. Riktigt kallt väder, snöstormskallt. Och jag tänkte. . . Och den gamla damen satte sig ner i hans stol.

75 Och Graham satte sig ner och böjde ner sitt huvud. Och barnets mor satte upp sin hand på dörren och började gråta. Precis exakt synen! Och den gamla damen satt ner. Och istället för att alltsammans skulle vara tårar på hennes glasögon, hade hon fått imma på dem, då hon kom från kylan. Och hon stack handen i sin lilla portfölj och fick ut en liten näsduk och, rättare sagt en liten axelväska, och började torka de där glasögonen. [Broder Branham knäpper med fingrarna. — Utg.] Broder, det där var det.

76 Jag sa till herr Emil: "Herr Emil, har Ni fortfarande förtroende för mig som en Kristi tjänare?"

Han sa: "Visst har jag det, broder Branham."

77 Jag sa: "Jag kan tala om det för Er nu. Jag talade före synen för ett tag sedan, det var därför det inte skedde. Om Ni fortfarande har förtroende för mig, så gå och hämta Ert barn åt mig!" Oj, oj! Jag såg, att det var rätt, då, ser Du. "Gå och hämta Ert barn åt mig!"

78 Han sa: "Jag ska göra vad som helst, som Du säger till mig att göra, broder Bill. Jag skulle inte vara rädd att ta upp det." För då de tog upp det, gick det så, att det helt och hållet tappade andan. Han hämtade upp det lilla barnet till mig. Sträckte sig fram och tog det i sina armar, bar det fram till mig och stod där.

79 Jag la min hand på det och sa: "Herre, förlåt Din tjänares dumhet! Förstår Du? Jag talade före Din syn. Men låt det nu bli känt, att Du är himlarnas och jordens Gud!"

80 Hade inte mer än sagt det, så slog det lilla barnet båda armarna om sin pappa, började skrika och gråta och sa: "Pappa, jag känner mig all right nu." Förstår Du?

81 Jag sa: "Herr Emil, låt det lilla barnet vara. Det kommer att ta tre dagar, innan det lämnar det, för det tog tre steg, då det vreds rätt."

82 Jag for hem och jag talade om det i min församling. Jag sa: "Jag far tillbaka." Det var på måndag. Jag sa: "På onsdag kväll, före mötet, far jag upp dit." De var fattiga människor och vi fixade en korg med specierier att ta med till dem. Så jag sa: "Jag vill, att Ni ska fara allesammans och då jag far dit. Och Ni omringar huset. Och då jag kommer till den platsen, där det där huset är, ska Ni hålla utkik och se efter, om inte det där lilla barnet kommer över golvet, med en liten mustasch *här*, för han har druckit chokladmjölk eller någonting. Förstår Ni? Och lägger sin hand i min och säger de här orden: 'Broder Bill, jag är fullkomligt helad.' Det här lilla treåriga barnet. Håll utkik och se efter, om det inte sker!"

83 Min hustru nu, Meda, långt innan vi blev gifta, så hon var med i skaran. Och en billast for och placerade sig runt huset, ser Du, för att se då jag körde fram i den gamla lastbilen från Public Service Company, som jag hade hemma den kvällen. Jag hade ingen egen bil. Fullt med tjära osv. där bak, Du vet, som jag hade fraktat den dagen och fixat saker och ting. Körde upp framför huset, stannade. Gick upp på verandan, knackade på dörren. Och de hade inga mattor på det lilla gamla golvet. Och modern kom över golvet och sa: "Å, det är broder Bill.", så där. Och människorna tittade i fönstren vid den tiden, för att se efter, vad som skulle ske.

84 Och i hörnet var den här lille pojken och lekte, den tredje dagen. Jag stannade, sa aldrig ett ord. Och kom strövande över golvet, la sin lilla hand i min. Med... Hade druckit chokladmjölk, hans lilla mustasch, liksom, *här*, från

chokladmjölken. La upp sina händer i mina och sa: ”Broder Bill, jag är fullkomligt helad.” Hmm!

⁸⁵ Den kvällen, i kyrkan, berättade jag det. Jag sa: ”Det finns en ofärdig flicka någonstans, som är i behov.” Jag sa: ”Församling, jag vet inte, vad de här sakerna betyder. Jag kan inte tala om det för Er.”

⁸⁶ Och — och så arbetade jag åt Public Service. Och jag kommer ihåg en dag, ungefär en vecka efter det där, då jag började lämna byggnaden på väg ut. Herr Herb Scott, som bor här i staden just nu, han var min chef. Och han sa . . . Jag började gå ner. Han sa: ”Billy?”

Jag sa: ”Ja.”

Han sa: ”Innan Du far, har jag ett brev åt Dig här.”

Jag sa: ”Okay, Herbie. Jag ska ta hand om det om en minut.”

⁸⁷ Och — och så gick jag bort för att hämta mitt andra arbete, som jag höll på att kontrollera. Så jag gick bort för att få mitt andra arbete gjort. Och då jag — då jag gjorde det, kom jag ihåg det där brevet. Jag gick och hämtade det, öppnade det. Och det stod: ”Käre herr Branham”, ser Du, det stod: ”Mitt namn är Nail. Jag är fru Harold Nail. Vi bor på en plats, som heter South Boston.” Och det stod: ”Vi är metodister till religionen. Och jag råkade läsa en liten bok, som Ni skrev, som hette *Jesus Kristus, den samme igår; idag och i Evighet*, en liten broschyr. Och vi hade bönemöte i vårt hus här om kvällen. Och vi har hört, att Ni har varit framgångsrik med att be för sjuka.” Och det stod: ”Jag har en plågad dotter, femton år gammal”, stod det, ”som ligger på plågans bädd. Och på något sätt kan jag bara inte få det ur mina tankar, att jag skulle få Er att komma och be för den här flickan. Skulle Ni vilja vara snäll och göra det? Högaktningsfullt, Fru Harold Nail. South Boston, Indiana.”

Jag sa: ”Du vet, det där är flickan. Det är hon.”

⁸⁸ Jag for hem, berättade det för min mor, talade om det för dem. Jag sa: ”Det där är — det där är flickan.” Och sedan den kvällen, i kyrkan, sa jag det till församlingen. Jag sa: ”Här är det där — det där — det där — det där stället.” Jag sa: ”Är det någon, som vet var South Boston är?”

⁸⁹ Och broder George Wright, Ni är bekanta med honom allesammans, han sa: ”Broder Branham, det är . . . Jag tror det är nere i Södern.”

⁹⁰ Så nästa dag, två av mina vänner och min hustru, som hon är nu, och en man och hans hustru från Texas. De, deras namn var Brace, Ad Brace. Han bor här nere nu, nedanför Milltown, bonde. Han var farmare ute i Västern. Och han hade flyttat hit för att vara nära församlingen. Och jag hade bett för hans hustru och hon hade blivit helad från en tuberkulös sjukdom. Och så ville han se det här ske. Jag sa: ”Följ med mig, Du, och se efter,

om det inte sker precis på det här sättet!” Så damen hade aldrig sett en syn, fru — fru Brace. Så min hustru följde med mig. Och broder Jim Wiseheart, den gamle äldstebrodern, Du minns, i församlingen där, den gamle diakonen, han ville se det. Jag hade bara en liten, gammal sportbil då och jag packade in dem allesammans i den.

⁹¹ Och vi for ner nedanför New Albany. Och jag fann det här märket och jag kom underfund med att det inte var South Boston. Det var New Boston. Så då visste jag inte, vart jag skulle fara, så jag kom tillbaka upp till Jeffersonville och frågade någon. Och någon gick till postkontoret, de sa: ”South Boston är uppe ovanför Henryville.”

⁹² Så jag — jag for upp till Henryville och jag frågade där. Och de sa: ”Sväng av in på *den här* vägen! Det var ungefär 24 kilometer tillbaka över de här kullarna *här*, där finner man en liten plats. Var försiktig, så Du inte missar den.” Man sa: ”för det är bara en enda liten affär. Och affären har postkontoret och allt annat i sig. South Boston, borta över de här kullarna.” Det finns 6800 hektar av de där kullarna där inne, ser Du. Och det här är bakom det, i kullarna där.

⁹³ Så vi fortsatte och åkte vidare. Och helt plötsligt kände jag mig riktigt konstig. Sedan jag hade kört åtta eller nio kilometer kände jag mig riktigt konstig. Jag sa: ”Jag vet inte.”

De sa: ”Vad är det fråga om?”

⁹⁴ Jag sa: ”Jag tror, att Den Där, som brukar tala med mig, vill tala med mig, så jag kommer att få lov att lämna bilen.”

⁹⁵ Så jag gick ut ur bilen. Och kvinnorna, som satt i knät på kvinnor, Du vet, och allting, i den där lilla sportbilen. Och jag gick ut ur bilen och gick runt bakom bilen. Och jag böjde ner mitt huvud, satte upp foten på stötfångaren bak på bilen. Och jag sa: ”Himmelske Fader, vad är det Du vill, att Din tjänare ska veta?” Och jag bad. Ingenting hände. Jag väntade några minuter. Och jag tänkte: ”Nåja, Han. . .” För det mesta, om det är en folksamling så där, måste jag komma för mig själv. Och så väntade jag några minuter.

⁹⁶ Jag råkade lockas att titta dit bort. Jag råkade tänka: ”Nämen, titta här, här ligger ju den där gamla kyrkan här nere.” Och om Du någonsin . . . Det är ju Bunker Hills kyrka. Och jag tittade bort på sidan, Bunker Hills Kristna Kyrka, och där var kyrkogårdens gravstenar, just framför kyrkan.

⁹⁷ Och jag gick bort dit. Jag sa: ”Nu har Du alla de där bokstäverna.” Jag hade aldrig varit där ute på landet tidigare i hela mitt liv. Var aldrig där ovanför någonstans i hela mitt liv. Och jag sa: ”Gå och hämta de där namnen och siffrorna och kom hit och se efter, om det inte är samma sak på den här gravstenen!” Och där var det, precis exakt. Jag sa: ”Det var det. Vi är på rätt väg nu.” Jag sa: ”Det var Herrens Ängel.” Ser Du,

jag hade precis farit förbi det och visste det inte. Så å, Han är fullkomlig.

⁹⁸ Och så körde vi vidare och vidare. Direkt mötte jag en man och jag sa: "Skulle Ni kunna tala om för mig, var South Boston är, sir?"

⁹⁹ Han sa: "Man tar till höger och vänster", Du vet, osv. Och vi bara fortsatte att åka.

¹⁰⁰ Så efter en stund kom vi till, jag märkte, att jag kom till en liten plats. Och den hade liksom en liten by, liksom. Och jag — jag tittade. Jag sa: "Det är den. Det är den, just där." Jag sa: "Där är . . . Där, där är den där gula framsidan på affären." Och jag sa: "Ge akt på det här nu! En man ska komma ut därifrån med en blå overall på sig, en vit manchester . . . Rättare sagt gul manchestermössa, med en vit mustasch, och tala om för mig, vart jag ska fara. Är det inte så, är jag en stor sagoberättare."

¹⁰¹ Och så väntade de allesammans. Och — och jag körde fram, framför stället. Och just som jag körde fram, kom mannen med den blå overallen på sig och den gula manchestermössan och en vit mustasch. Och fru Brace svimmade i bilen, då hon såg, att det gick i uppfyllelse, så där.

Jag sa: "Sir, Ni ska tala om för mig, var Harold Nail är."

Han sa: "Ja, sir." Han sa: "Kom Ni från Södern?"

Jag sa: "Ja, sir."

¹⁰² Han sa: "Ni körde förbi det. ungefär åttahundra meter nedför vägen ska man svänga, första vägen till vänster. Man far upp och man finner en stor röd lada och man svänger in där vid den där röda ladan." Han sa: "Det är andra huset på Er högra sida, då Ni svänger uppför den där lilla gränd-rika vägen."

Jag sa: "Ja, sir."

Han sa: "Hur så?"

Jag sa: "Han har en ofärdig dotter. Eller hur?"

Han sa: "Ja, sir. Det har han."

¹⁰³ Jag sa: "Herren kommer att hela henne." Och den gamle mannen började gråta. Förstår Du? Han visste det aldrig. Och så var han med i synen. Han visste inte, vad som pågick.

¹⁰⁴ Jag vände om. Vi fick fru Nail liksom upplivad igen. Och for upp dit, gick upp på gården. Kom ur bilen, började gå in. Började gå uppför gårdsplanen till . . . Du vet, till det stället, där det var. Och en kraftig ung kvinna kom till dörren. Jag sa: "Där är hon." Förstår Du?

Och så sa hon: "God dag!"

Och jag sa: "God dag!" Jag sa: "Jag är — jag är broder Bill."

¹⁰⁵ "Å", sa hon, "jag — jag — jag trodde, att det var Ni." Hon sa: "Fick Ni mitt brev?"

Jag sa: "Ja, frun, det fick jag."

Hon sa: "Jag är fru Harold Nail."

¹⁰⁶ Jag sa: "Jaha, jag är glad att få lära känna Er, fru Nail. Och det här är bara ett litet sällskap, som kom med mig för att be för Er flicka."

Hon sa: "Ja."

Jag sa: "Hon kommer att bli helad."

¹⁰⁷ Hon sa: "Va?" Och hennes läppar började darra. Hon började gråta.

¹⁰⁸ Jag sa: "Jaa, frun." Och jag — jag vet inte, jag stannade aldrig för kvinnan.

¹⁰⁹ Jag gick rakt fram genom hallen och mitt sällskap följde mig. Då jag öppnade dörren till höger i hallen, ett stort, gammalt hem på landet, öppnade dörren, där var de gula tid- . . . Rättare sagt de gula tapeterna på väggen, röda bilder, skylten: "Gud välsigne vårt hem!", den gamla mässingssängen, kaminen som stod till vänster om mig. Och där var en liten, liten tålsäng, som stod där, med den här flickan, som såg pojkkaktig ut, liggande i den.

¹¹⁰ Nu hände någonting. Jag var uppe i rummets hörn och såg min kropp gå till den där sängen. Och jag la mina händer rätt på hennes mage, exakt liksom Herren sa. Och då jag gjorde det, då fru Nail gick in i rummet och såg det, föll hon till golvet igen, svimmade. Hon är liksom en svag person och hon svimmade på golvet igen. Och broder Nail försökte ta hand om henne. Och gamle broder Jim stod där och sa: "Pris ske Gud!", och höll sina händer knäppta, om Ni alla vet, hur han uppförde sig. Och så tittade jag då på det där och jag såg det.

¹¹¹ Och jag la mina händer på henne, eller på hennes mage, *så här*. Jag sa: "Herre, jag gör detta på den befallning, som jag tror är vad Gud sa till mig att göra." Och ungefär vid den tiden började hon gråta och hon hoppade upp.

¹¹² Och de hade just fått fru Nail på fötter. Hon hade vaknat upp från sitt svimningsanfall.

¹¹³ Och då flickan hoppade från sängen, där drogs hennes pyjamasben upp på högra benet, precis liksom det visades i synen. Och där var det där runda knäet på en flicka, i stället för en pojkes.

¹¹⁴ Och ner föll fru Nail igen. Förstår Du? Hon svimmade. Det var tredje gången hon hade svimmat.

¹¹⁵ Och den där flickan gick ut därifrån, i det där rummet. Och gick in i sitt omklädningsrum, gråtande, och tog på sig sin kimono, kom gående tillbaka och kammade sitt hår. Med sin . . . Men den där ofär- . . . Och hennes — hennes ena hand var förlamad också, på högra sidan. Kammade sitt hår med den där ofärdiga handen.

¹¹⁶ Hon är gift, har en skara barn. Hennes namn, jag vet inte, vad hennes namn är nu. Men Nails, vem som helst skulle kunna tala om det för Dig, Harold Nail.

¹¹⁷ Och de där synerna är sanna. [Blankt ställe på bandet. — Utg.] Jag skulle kunna placera det där och ta Dig med till folk, som skulle göra en hel volym av böcker om sådana saker, som har skett. Det där är nu sant, broder Vayle.

¹¹⁸ Jag kommer att misslyckas, jag är människa. Jag är ett misslyckande till att börja med och en mycket skral ersättning för en Kristi tjänare.

[Blankt ställe på bandet. — Utg.]

¹¹⁹ [Broder Vayle säger: "Stava Merrell!" — Utg.] M-e-r-r-e, två l. ["Jag trodde, att det var det där där nere. Ja."] Är det där allt som finns, de här nu? ["Nail var N-e-i-l?"] N-a-i-l. ["Brace, B-r-a-c-e?"] B-r-a-c-e, Ad, Ad Brace. ["Nu tror jag vi har fått med dem allesammans. Bara en minut! Graham Snelling?"] Graham, G-r-a-h-a-m. ["Det är 'n' där."] S-n-e, två l, i-n-g. ["Å, Snelling. Nu har vi det."]

WILLIAM BRANHAMS SYNER SWD60-0930
(Visions Of William Branham)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska fredag förmiddag den 30 september 1960 i Campaign Office i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2016 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org